

Jawel... luidt maar! Je zou hier nog gaan gelooven aan vrede en geluk!... Ja, hier moeten ze zoo worden, menschen als de aanstaande model-echtgenoot... meisjes als het mooie bakvischje met haar duitscheliédjes-idealen... Emma... hm... Emma... daar werkt wat... daar is iets »en désé-quilibre" (*hij maakt een balanceerende beweging met de hand en schudt van neen. Charles komt op*).

CHARLES-

Môgen! Goed geslapen?

PAUL.

Merci... jij ook?

CHARLES.

O ja... altijd. Een beetje lang gewoonlijk. Wat heb jij van morgen gedaan?

PAUL (*glimlachend*).

Ik heb me in filosofische overdenkingen verdiept.

CHARLES.

Heere! Zeker bij wijze van stichtelijke Zondags-oefening!

PAUL (*als voren*).

Ja... het klokkengelui bracht me in die stemming.

CHARLES.

O die klokken 's Zondags maken mij dol... en dat doet die pastoor expres... zie je... hij laat zoo hard en zoo lang mogelijk luiden, omdat de dominee er vlak bij woont.

PAUL.

Wat een idylle, zeg! De pastoor die den dominee wég-bengelt... en de dominee die zeker als goed Christen het rechteroor toedraait als zijn linker is doof geluid...

CHARLES.

Och jij! (*hij gaat naar 't raam, komt dan terug en gaat voor Paul staan*). Zeg... je vindt 't hier onmogelijk, hè? 't Is jou natuurlijk veel te kalm, veel te kleinsteedsch... je moet 't hier eigenlijk niet-uit-te-houden vinden?

PAUL.

O nee, ik verzeker je... ik vind 't zelfs wel heel interressant hier; 't amuseert me als iets héél ouds... iets heel vèrs... begrijp je? (*peinzend*) Het is me of ik hier tusschen relieken leef... van die héél ouwe heilige dingen, die eeuwen lang in hun schrijntjes opgeborgen zijn geweest, en nu ook zoo oud en zoo vergaan zijn dat ze in stof vallen bij de minste aanraking van lucht en licht... (*wreed lachend*) Wel aardig om zoo'n kastje

dan eens open te maken... en al die vergane mooiigheid te zien vergruizelen en vervallen tot stof!

CHARLES (*niet begrijpend*).

Waarom? Hoe bedoel je?

PAUL (*luchtig glimlachend*).

O niets bizonders... Straatjongens aanvechtingen! Je weet, een straatjongen kan immers geen kat met rust laten en geen witte muur onbekrast!

CHARLES (*goedig lachend*).

O, je vindt 't hier dus niet àl te vervelend zoolang je een beetje kwaad kan doen! Nou, ik houd 't hier ook nooit lang uit. Na mijn vacantie poets ik 'm weer; je raakt 't zoo ontwend op den duur, dat leven in een klein stadje.

PAUL.

Je nichtje Emma is 't zeker voorbeschikt om hier haar leven lang te wonen?

CHARLES.

Ja natuurlijk. Holtz z'n fabriek staat nu eenmaal hier... en... och zij kan 't hier best vinden. Als ze met haar Jo getrouwd is en haar huishouden heeft...

PAUL.

Zou die goeie Holtz nu juist wel de man zijn om haar gelukkig te maken?

CHARLES (*goedig*).

O ja. Emma is zoo'n kalm natuurtje.

PAUL.

O... En haar zusje?

CHARLES (*lachend*).

Suus?! Een kind dat met poppen speelt!

PAUL (*lachend*).

Zou je denken?

CHARLES.

Als niemand 't ziet! Heusch! Ja apropos... wat heb jij toch met Emma verhandeld?

PAUL.

Ik?... Niets. Hoezoo?

CHARLES.

Ja... wacht eens... Ze vroeg me in eens: »Charles... wát is die vriend van jou eigenlijk?" en toen zei ik natuurlijk: wel hij is niets, maar ze bedoelde 't anders, want ze zei: (*hij legt de hand op zijn hart*) neen... hièr... hièr...

PAUL (*glimlachend*).

En wat antwoordde je toen?

CHARLES.

Wel wat zal je nou op zoo'n vraag antwoorden? Ik zei natuurlijk dat je een heel goeie vent was...

PAUL.

En toen?